

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 003422 18 Кж 5
Бања Лука, 13.02.2019. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Обрена Бужанина, као предсједника вијећа, др Вељка Икановића и Весне Антонић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету осуђеног Д. С., због кривичних дјела убиства из члана 36. став 2. тачка 6. Кривичног закона Републике Српске – Посебни дио, убиства у покушају из члана 36. став 2. тачка 6. у вези са чланом 19. Кривичног закона Републике Српске – Посебни дио, тешки случајеви разбојничке крађе и разбојништва из члана 151. став 1. у вези са чланом 150. Кривичног закона Републике Српске – Посебни дио и кривичних дјела угрожавања сигурности из члана 169. став 1., лаке тјелесне повреде из члана 155. став 2. и оштећења туђе ствари из члана 249. став 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби окружног јавног тужиоца у Бањој Луци изјављеној на пресуду Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 003422 18 Квл од 03.9.2018. године, у сједници вијећа одржаној дана 13.02.2019. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба окружног јавног тужиоца у Бањој Луци и потврђује пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 003422 18 Квл од 03.9.2018. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 003422 18 Квл од 03.9.2018. године, уважавањем захтјева осуђеног Д.С. преиначене су пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 003422 10 К од 12.5.2014. године којом је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 20 (двадесет) година и пресуда Основног суда у Бањој Луци број 71 0 К 189622 14 К од 13.10.2016. године којом је осуђен на казну затвора у трајању од 4 (четири) мјесеца, тако што су ове казне узете као утврђене и изречена му јединствена казна затвора у трајању од 20 (двадесет) година.

Против ове пресуде жалбу је благовремено изјавио окружни јавни тужилац, због повреде кривичног закона и битне повреде одредаба кривичног поступка, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда преиначи и захтјев осуђеног одбије.

Одговор на жалбу поднио је осуђени, са приједлогом да се жалба одбије као неоснована.

Пошто је испитао побијану пресуду у вези са жалбеним приговорима, овај суд је одлучио као у изреци из сљедећих разлога:

Жалба сматра да у конкретном случају није било могуће изрицање јединствене казне јер се тиме изгубила казна затвора од четири мјесеца која се утопила у казни затвора од двадесет година. Према схватању жалбе суд је примијенио систем одмјеравања казне који је био прописан одредбама члана 42. став 1. тачка 2. ранијег Кривичног закона Републике Српске, а да Кривични законик Републике Српске, на чију се примјену суд позива а не примјењује их, не познаје тај систем одмјеравања казне за дјела у стицају. У томе жалба налази прекорачење овлашћења од стране првостепеног суда и повреду кривичног закона из члана 312. став 1. тачка д) Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС) али и битну повреду из члана 311. став 2. истог закона јер је захтјев осуђеног, правилном примјеном члана 341. тог закона, требало одбити.

Одмјеравање казне осуђеном лицу, о чему се у конкретном случају ради, уређено је одредбама члана 58. Кривичног законика Републике Српске (у даљем тексту: Законик). Ове одредбе у ставу 1. цитираног члана прописују да ће суд осуђеном лицу за кривично дјело учињено за вријеме издржавања казне затвора изрећи јединствену казну за сва кривична дјела примјеном одредаба члана 56. Законика, узимајући раније изречену казну као већ утврђену. С обзиром да закон користи термин „суд ће изрећи“ тиме се суду не оставља могућност одлуке да ли ће ову одредбу примијенити ако су испуњени наведени услови, осим у случају који прописује у ставу 2. тог члана а који се ни жалбом не сугерише. Ову своју обавезу суд остварује примјеном одредаба члана 56. став 2. тачка 3. Законика које прописују начин одмјеравања казне за дјела у стицају када су за њих утврђене затворске казне. Максимална казна која се по тој одредби за ова дјела у стицају може изрећи као јединствена јесте казна затвора од двадесет година, без обзира колико је кривичних дијела у стицају и колике су казне за поједина кривична дјела утврђане. Законодавац се руководио тиме да је за кривична дјела са прописаним казнама затвора законски максимум те казне довољан да се остваре интереси казнене политике и сврхе кажњавања, не правећи изузетке од тог правила. Ради тога примјењујући ове одредбе приликом одмјеравања јединствене казне првостепени суд је правилно поступио и није повриједио кривични закон, као што то жалба погрешно сматра. С обзиром да је правилно примијенио кривични закон то је основано захтјев осуђеног уважио преиначавајући раније пресуде, доносећи нову пресуду којом му је изрекао јединствену казну затвора, тако да није починио ни повреду процесног закона коју жалба наводи.

Из наведених разлога ваљало је на основу члана 327. ЗКП РС жалбу тужиоца одбити као неосновану и првостепену пресуду потврдити.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић